

Vet du ...

vad vår president heter?

Han heter ...

Herman Van Rompuy!

Lissabonfördraget – ett brott mot grundlagen?

Ja, i alla fall indirekt, menar många debattörer. Enligt dessa skedde dock brottet mot våra grundlagar redan 2002, då regeringsformens 10:e kapitel, 2:a paragraf ändrades för att kunna överföra mer makt till EU utan att först höra folket – i val eller folkomröstning – genom endast ett riksdagsbeslut i samband med att Nicefördraget skulle ratificeras. Denna ändring kan enligt många betraktas som en statskupp, eftersom det krävs två riksdagsbeslut med ett val emellan för att ändra grundlagarna, vilket skulle innebära att alla efterföljande lagar och beslut som är baserade på detta är ogiltiga.

Ett vanligt argument för att Lissabonfördraget direkt bryter mot Sveriges grundlag är att grundlagen förbjuder riksdagen att överlåta beslutanderätt som rör principerna för statskicket till EU, vilket just skett i och med att ratificeringen av fördraget innebär att EU-rätten blir högsta rätt i Sverige.

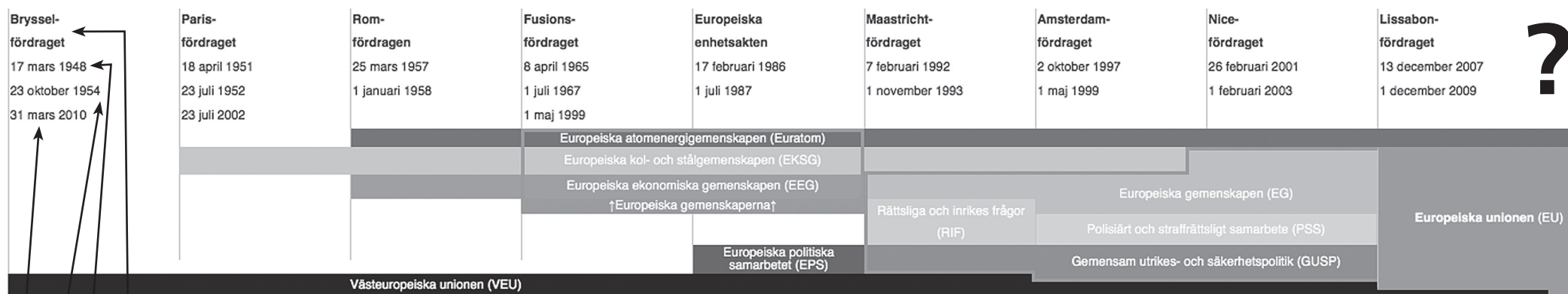
Och vad kommer sedan?

Frågan är om vi nu, 53 år efter att Romfördraget 1957 trädde i kraft, äntligen nått slutmålet i och med upprättandet av Lissabonfördraget 2009 och bildandet av en europeisk union som har fått en egen ”konstitution”, blivit en juridisk person och fått rätt att kräva att medlemsländerna ska ställa civila och militära resurser till unionens förfogande, samtidigt som Sveriges vetorätt inom denna union i all hast har försvunnit på drygt 60 områden?

Svaret på detta måste rimligen bli: Nej, nej och åter nej. Detta är bara början. Det är nu hög tid att lära av historien, och det totalitära tassande som

Ramen för superstaten EU är nu fastlagd, och vad som hägrar i en inte alltför avlägsen framtid är alla de ingredienser som kännetecknar en ”äkta” kärnvapenbestyckad supermakt: en unionsarmé av yrkessoldater, en unionspresident med verklig exekutiv makt som utser sin egen unionsregering, samt en fullständig reducering av inflytandet hos medlemsländernas nationella parlament till enbart nationella och regionala frågor. Lägg sedan till den redan befintliga Europeiska centralbanken och den enda valutan euron, så är bilden i det närmaste komplett.

EU:s utvecklingslinje från 1948 fram till dagens Lissabonfördrag

Upphörde
Trädde i kraft
Signerat
Föredragsnamn

”Grundlagsförslaget [Lissabonfördraget] ger EU den konstitutionella formen av en stat. De kosmetiska förändringar som gjorts, där flagga, hymn, nationaldag och ordet konstitution tagits bort, ändrar inte sakinnehållet i grundlagsfördraget.”
Hans Lindqvist, f.d. EU-parlamentsledamot

steg för steg har lett fram till dagens byråkratiska koloss på lerbettor som föder 47 000 EU-anställda och årligen slukar cirka 15–20 miljarder kronor av våra gemensamma skattepengar.

”Ja, men EU-parlamentet, då?”, undrar du kanske. Javisst, det kan vi svenskar se fram emot med en befolkning på 9 miljoner i ett EU vars invånarantal just passerade 500-mil-

joners-strecket. I sann demokratisk representativ anda, kommer Sveriges inflytande via EU-parlamentet enligt Lissabonfördraget inte att öka, utan minska, och motsvara cirka 1,9%. Men vi svenskar kanske i stället ska hoppas på att få välja en svensk till EU-president, eller åtminstone en biträdande biståndsminister?

Det finns emellertid en annan aspekt av detta superstatsbygge. Kanske är det så att Europas förenta stater inte är det verkliga slutmålet?

Inget av det som hittills har skrivits torde komma som en överraskning för den som någorlunda känner till och har följt EU:s utveckling genom årtiondena. Det som däremot kanske är nytt för alla läsare är dessa tre punkter:

- Det Transatlantiska ekonomiska rådet (*Transatlantic Economic Council*).
- Den Transatlantiska gemensamma marknaden (*Transatlantic Common Market*).
- Den Transatlantiska unionen (*Transatlantic Union*).

Vad få känner till är nämligen att det Transatlantiska ekonomiska rådet

bildades i april 2007 genom ett avtal undertecknat av president Bush, den tyske kanslern Angela Merkel – den dåvarande ordföranden för Europeiska rådet – och EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso vid ett toppmöte i Vita huset. Och vad kan syftet med detta råd vara? I boken *Den sanna historien om Bilderberggruppen* av Daniel Estulin står följande att läsa:

”Planen, som för närvarande genomförs av Bush-regeringen genom bildandet av det Transatlantiska ekonomiska rådet i april 2007, verkar följa en plan som skrevs 1939 av en förespråkare för en världsregering vilken försökte skapa en Transatlantisk union som ett internationellt styrande organ. En ekonom från Världsbanken har i skrift hävdad att bildandet av den Transatlantiska gemensamma marknaden är utformad för att följa blåkopian hos Jean Monnet, en viktig intellektuell arkitekt bakom den Europeiska unionen, som insåg att ekonomisk integration oundvikligen måste leda till politisk integration.”

Fantasier? Det var också tankarna på en europeisk union för de flesta medborgarna i Europa år 1939, 1948 och 1957.

CUI BONO

Detta informationsmaterial är sammanställt av Föreningen Cui Bono i Göteborg.

Vi rekommenderar att du själv söker information och bildar dig en egen uppfattning i denna fråga.